

Arrest

nr. 100 070 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.A. MINET, die loco advocaat R. HEERMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U bent een staatsburger van Kirgizië en van Oeigoerse origine. U woonde samen met uw vrouw, uw kinderen en uw moeder in de stad Bishkek.

Op 4 november 2005 werd u op straat aangevallen door vier onbekende Kirgiezen. Het betrof een racistisch gemotiveerde aanval.

Na dit incident moest u vijftien dagen in het ziekenhuis worden opgenomen. Uw vrouw raakte omwille van dit incident in shock. Op 5 november 2005 beviel ze prematuur (na 6,5 maanden zwangerschap). De baby, uw oudste zoon, overleefde echter. In het ziekenhuis kreeg u bezoek van politieagenten die uw verklaringen opnamen en zeiden dat ze het incident zouden onderzoeken. De ouders zijn echter nooit gevat.

In juni 2010 braken er etnische onlusten uit in het zuiden van Kirgizië. Ook in Bishkek, in het noorden van het land, was het onrustig.

Op 18 juni 2010 kwam er een groep jonge Kirgiezen naar uw huis. Ze schreven racistische slogans op uw poort. Ze begonnen ook stenen naar uw woning te gooien. U belde naar de politie. Toen de politie ter plaatse kwam, staakten de jongeren hun activiteiten. De politie pakte eerst twee van de jongeren op, maar liet hen dan weer vrij. U kreeg daarentegen een boete voor het onterecht oproepen van de politie. Na het vertrek van de politie stapte u naar een lokale krant om uw verhaal te doen. Op 21 juni 2010 publiceerde de krant een artikel over de verschillende incidenten die er in uw buurt waren geweest.

Sinds 2009 huurde u een stalling op de automarkt van Bishkek, waar u werkte als mecanicien. Reeds vanaf het begin had u problemen met uw wijkagent. Hij eiste dat u gratis opdrachten voor hem zou uitvoeren. Zoniet, dan zou hij een gefabriceerde zaak tegen u beginnen. U durfde niet te protesteren. Na verloop van tijd zorgde het gedrag van deze wijkagent ervoor dat uw zaak niet langer rendabel was. In juni 2012 verkocht u uw standplaats. U besloot te vertrekken uit Kirgizië.

Op 13 juli 2012 reisde u met de trein van Bishkek naar Moskou. Uw vrouw en kinderen bleven thuis achter omdat er niet genoeg geld was voor de reis. Vanuit Moskou reisde u met de auto verder naar Wit-Rusland. Met een tweede auto stak u de grens met Polen over en reisde u verder naar België. U had een eigen reispaspoort. U weet niet of de passeur een visum voor u had voorzien.

Op 18 juli 2012 kwam u aan in België, waar u dezelfde dag asiel vroeg.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vreest dat u in Kirgizië opnieuw zult worden geïsoleerd omwille van uw Oeigoerse origine.

In 2005 was u het slachtoffer van een racistisch gemotiveerde aanval.

Tijdens de onlusten in juni 2010 gooiden Kirgizische jongeren met stenen naar uw huis.

Op de markt werd u afgeperst door een wijkagent, waardoor uw zaak niet langer rendabel was.

Omwille van deze redenen besliste u om te vertrekken uit Kirgizië en asiel te vragen in België.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat u niet aannemelijk kunt maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het incident in november 2005, toen u naar eigen zeggen het slachtoffer zou zijn geworden van een racistisch gemotiveerde aanval.

U verklaarde dat het incident plaatsvond op 4 november 2005. Nog diezelfde dag zou u in het ziekenhuis zijn opgenomen, waar u gedurende de volgende vijftien dagen werd verzorgd.

De dag na de aanval, op 5 november 2005, zou uw vrouw, omwille van de emotionele shock die dit incident teweeg bracht, voortijdig zijn bevallen (CGVS, p. 14).

Ter staving van dit incident legde u na het gehoor bij het Commissariaat-generaal een medisch attest voor (stuk 6).

Uit dit attest (waarin staat dat u volgens uw verklaringen geslagen werd door onbekenden) blijkt echter dat u van 20 november 2005 tot 1 december 2005 in het ziekenhuis zou zijn opgenomen.

Gezien u volgens uw verklaringen nog op de dag van de aanval werd opgenomen in het ziekenhuis, betekent dit dat het incident waarvan sprake op 20 november 2005 zou zijn gebeurd.

Hieruit volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw zoon op 5 november 2005 (zie ook DVZ verklaring, nr. 16) prematuur zou zijn geboren omwille van de stress die dit incident bij uw vrouw had teweeg gebracht.

De vaststelling dat uw verklaringen over de racistische aanval in november 2005 – het meest ernstige incident dat u zou hebben meegemaakt – tegenstrijdig zijn met een document dat u zelf hebt voorgelegd in het kader van uw asielprocedure, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Aangenomen dat dit incident daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, moet overigens worden aangestipt dat u pas 7 jaar later uit Kirgizië bent vertrokken.

Er kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat u omwille van dit incident actueel een gegronde objectieve vrees zou kennen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen melding hebt gemaakt van dit incident (CGVS vragenlijst, nr. 3). Indien u omwille van deze gebeurtenis mogelijk een ernstige subjectieve vrees zou kennen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u op het moment van uw asielaanvraag in België spontaan melding zou maken van deze gebeurtenis, wat in casu niet het geval is.

Ten tweede legde u weinig aannemelijke verklaringen af over de problemen die u zou hebben gekend met de wijkagent.

U vertelde dat u vanaf 2009 problemen kreeg met de wijkagent van uw buurt, genaamd U.A., bijgenaamd ‘S.’ (= ‘de Duivel’). Hij zou u hebben geïsoleerd omwille van uw etnische origine. Hij zou u zijn beginnen afpersen op de automarkt waar u als automecanicien werkte. Hij zou één keer hebben

gedreigd dat hij een gefabriceerde zaak tegen u zou beginnen als u niet op zijn eisen inging. Uit schrik zou u zich vervolgens nooit meer hebben verzet. U vertelde dat u meermaals per week gratis onderhoudswerken voor hem moest uitvoeren. Na verloop van tijd begonnen uw zaken op de markt te veel te lijden onder de afpersing.

Uiteindelijk zou u omwille van de problemen met deze wijkagent hebben beslist om te vertrekken uit Kirgizië en naar Europa te komen (CGVS, p. 7-8, 17-18).

In dit verband is het echter hoogst opmerkelijk dat u niet kon vertellen of u de enige persoon was die door deze wijkagent werd afgeperst.

Hoewel u vertelde dat er nog andere automechaniciërs op de markt tot een etnische minderheid behoorden (bv. Oeigoeren, Tataren, Russen of Oezbeken), bleek u niet te weten of zij ook gevisieerd werden door dezelfde agent.

Toen u gevraagd werd of u ooit had geïnformeerd of uw collega's ook door hem werden afgeperst, zei u dat u dat niet had gedaan omdat 'dit voor u niet belangrijk was' en 'omdat niemand dit zou vertellen' (CGVS, p. 18-19).

U wist ook niet of andere personen van etnische minderheden uit de wijk waar u woonde ook werden afgeperst door deze wijkagent. U zei dat u 'enkel bezorgd was om uw eigen leven en het leven van uw gezin' (CGVS, p. 19).

Dit lijkt weinig geloofwaardig.

Indien u werkelijk zo zwaar werd afgeperst door deze ene wijkagent dat u uiteindelijk genoodzaakt was om uw zaak te verkopen, dan lijkt het niet aannemelijk dat u zich op geen enkele manier zou hebben proberen informeren om te weten te komen of sommige van uw collega's of sommige van de buurtbewoners eventueel gelijkaardige problemen kenden.

Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u geen enkel initiatief zou hebben ondernomen om iets aan deze situatie te veranderen, door bijvoorbeeld te onderzoeken of u eventueel een collectieve klacht zou kunnen indienen tegen deze wijkagent, maar dat u daarentegen zou hebben beslist om meteen te vertrekken en uw gezin en uw land van herkomst achter te laten.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat u ook inconsistente verklaringen aflegde over de afpersing die u zou hebben ondergaan.

Uit uw verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken 2 blijkt immers dat u zou zijn afgeperst en bedreigd door meerdere politieagenten. U sprak voortdurend in het meervoud: 'politieagenten' kwamen naar uw werk en eisten dat u 'hun' auto's zou onderhouden; 'ze' dreigden dat ze u onopgeloste zaken in de schoenen zouden schuiven; 'één van de politieagenten die u op uw werk bedreigde' zei dat Oeigoeren in Kirgizië vernietigd moesten worden (CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal sprak u daarentegen consequent over afpersing en bedreiging door één politieagent, namelijk de wijkagent 'S.' (CGVS, p. 7-8, 16-19).

Toen u werd gewezen op deze inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen, antwoordde u dat u nooit had gezegd dat het om meerdere agenten zou gaan (CGVS, p. 22). Hiermee impliceert u dat uw verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zouden zijn opgetekend. Het lijkt echter weinig aannemelijk dat de tolk voortdurend in de meervoudsvorm zou vertalen indien u steeds over één agent zou hebben gesproken. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen na het interview werden voorgelezen in het Russisch en dat u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Uw uitleg voor deze inconsistente verklaringen kan dus niet overtuigen.

Deze vaststelling vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over de afpersing door de politie.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat de overige etnisch gerelateerde problemen waarvan u gewag maakt evenmin aantonen dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in Kirgizië.

Wat betreft de problemen die u in juni 2010 zou hebben gekend, moet worden opgemerkt dat de incidenten die u in dit verband aanhaalde, namelijk het feit dat er racistische slogans werden aangebracht op uw woning en dat uw woning met stenen werd bekogeld door Kirgizische jongeren, te kaderen zijn binnen een tijdelijke verslechtering van de interetnische verhoudingen in die periode.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB 'Situatie van Oeigoeren in Kirgizië') blijkt dat er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, bijvoorbeeld door het bekladden van woningen met racistische slagzinnen.

Hoewel deze spanning tot gevoelens van ongemak en angst leidde onder de Oeigoerse gemeenschap, heeft deze tijdelijke verslechtering van de etnische verhoudingen in 2010 zich nadien niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Ook in uw geval blijkt dat dergelijke incidenten zich niet meer hebben herhaald tijdens uw verdere verblijf in Kirgizië, in de periode vanaf juni 2010 tot juli 2012.

Uit voormelde informatie blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en

huisvesting. Wat betreft de discriminatie van Oeigoeren in Kirgizië haalde u twee incidenten aan die een persoonlijke impact hebben gehad op uw leven.

U vertelde dat uw vader in 1993 een ongeluk had en dat hij niet onmiddellijk werd geholpen in het ziekenhuis, waardoor hij zou zijn overleden. U vermoedt dat uw vader niet werd geholpen omwille van zijn etnische origine.

Uw oom zou in 1995 zijn overreden door een auto. De chauffeur, een etnische Kirgies, zou niet zijn gestraft (CGVS, p. 22).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u zelf toegaf dat u slechts vermoedde dat de dood van uw vader gelinkt zou zijn geweest aan zijn etnische origine.

Verder moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u behalve de gebeurtenissen met uw vader en uw oom in het begin van de jaren 90 – en het ongeloofwaardig bevonden verhaal over de afpersing door de politie – geen andere gevallen van discriminatie aanhaalde.

Dit toont aan dat de problematiek van de mogelijke discriminatie van Oeigoeren in Kirgizië in uw geval niet van dien aard is geweest om te kunnen worden gelijkgesteld met vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u hebt nagelaten om de incidenten met uw vader en uw oom te vermelden op het moment van uw asielaanvraag in België (CGVS vragenlijst, nr. 3), vormt bovendien een negatieve indicatie voor het bestaan van een ernstige subjectieve vrees in uw hoofde omwille van deze incidenten.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart, uw rijbewijs en uw geboorteakte bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld.

De attesten in verband met uw zelfstandige activiteit op de markt attesteren uw beroepsactiviteit, maar vormen geen bewijs van de problemen die u omwille van uw werk zou hebben gekend.

Het medisch attest betreffende het incident in november 2005 werd hierboven reeds besproken.

In verband met het krantenartikel dat u voorlegde, waarin volgens uw verklaringen wordt beschreven hoe er in juni 2010 in uw wijk racistische slogans op de huizen van etnische minderheden werden geschreven (CGVS, p. 10-11, 22), werd reeds opgemerkt dat de verhoogde etnische spanning die in de periode rond juni 2010 heerste nadien niet heeft geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren, zoals ook blijkt uit uw individuele situatie. Omwille van deze reden kunnen uw loutere Oeigoerse origine en uw herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reisroute vanuit Kirgizië naar België niet aannemelijk zijn.

Volgens uw verklaringen reisde u in een auto van enkele smokkelaars tot aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen. De smokkelaar begeleidde u over de Poolse grens. U had een eigen reispaspoort. U wist echter niet of de smokkelaar een visum voor u had voorzien. Jullie konden zonder problemen de grens oversteken. U liet uw reispaspoort achter bij de smokkelaar (CGVS, p. 12-13).

Dit lijkt weinig aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge en individuele grenscontroles zijn.

Gezien u bij dergelijke controles vragen zou kunnen krijgen over uw reisbestemming is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of er al dan niet een visum werd voorzien door de smokkelaar. Aldus ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van uw reisroute (zoals het moment van vertrek uit Kirgizië, de omstandigheden van het vertrek, de eventuele gebruikte visa, het moment van aankomst in België, ...) te verbergen.

Bovendien doet deze vaststelling afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 december 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Dat zijn verklaringen omtrent het incident op 4 november 2005 verschillen van de data op het medisch attest, wijt verzoeker aan het feit dat het incident ondertussen meer dan 7 jaar geleden plaatsvond. Volgens hem blijkt uit het medisch attest echter (zie het verzoekschrift, p. 5) "dat verzoeker gedurende een langere periode in het ziekenhuis is moeten verblijven", waardoor volgens hem aan zijn geloofwaardigheid niet getwijfeld kan worden.

Dat verzoeker dit incident niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ligt volgens hem aan het feit dat dit incident niet de directe aanleiding was voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, (zie p. 5) *“doch wel de toestand op dit moment in zijn land van herkomst”*.

Omtrent de vaststelling van verzoekers onaannemelijke verklaringen aangaande zijn problemen met de wijkagent, legt verzoeker uit dat de wijkagent (zie p. 6) *“steeds vergezeld was door andere politieagenten”*, maar dat zijn concrete problemen enkel betrekking hadden zijn relatie met die ene agent di, volgens verzoeker weliswaar deel uitmaakt van een heel korps agenten.

Verder is verzoeker van mening dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen weet heeft van afpersingen van andere Oeigoerse automecaniciens, aangezien hij enkel bezorgd was om zijn eigen leven en dat van zijn gezin; hij voegt er aan toe dat hij gevaar zou lopen (zie p. 6) *“om aanzien te worden als opruier”* indien bleek dat hij samen met anderen zou proberen op te treden tegen de politie. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift stukken bij te voegen (zie p. 6) *“waaruit blijkt dat hij wel degelijk wordt gezocht in zijn land van herkomst”*.

Aangaande de huidige situatie in Kirgizië met verschillende etniëen, vindt verzoeker het (zie p. 6) *“ongeloofwaardig dat de situatie op dit moment volledig zou zijn opgeklaard en dat er geen problemen meer zouden zijn tussen de verschillende bevolkingsgroepen”*.

Hij voert aan uit dat de toestand in zijn land van herkomst (zie p. 6) *“simpelweg onhoudbaar was geworden”*, waardoor hij is gevlucht, *“een stap die men niet lichtzinnig neemt”*.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een stuk waaruit volgens hem blijkt (zie p. 7) *“dat zowel verzoeker als zijn vrouw op 18 mei 2012 nog het slachtoffer zijn geworden van slagen en verwondingen toegebracht door onbekende personen”*, waardoor zijn vrouw dagelijks nog steeds medicijnen moet nemen; desbetreffend brengt verzoeker een aantal voorschriften bij.

Verzoeker stelt bij zijn verklaringen omtrent zijn reisroute, te blijven; er is volgens hem (zie p. 7) *“geen enkele reden om aan te nemen dat deze verklaring ongeloofwaardig zou zijn”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar zijn hetgeen hij reeds eerder heeft uiteengezet. Hij vraagt dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, aangezien er volgens hem op heden (zie p. !) *“nog steeds sprake (is) van ernstige discriminatie ten aanzien van de Oeigoerse bevolking”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent het incident in november 2005, gezien (i) verzoekers verklaringen omtrent de ziekenhuisopname niet stroken met het neergelegde medisch attest; (ii) verzoeker pas 7 jaar later uit Kirgizië vertrokken is; (iii) verzoeker geen melding maakte van dit incident tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat het incident plaatsvond op 4 november 2005, dat hij nog diezelfde dag in het ziekenhuis werd opgenomen, waar hij gedurende de volgende vijftien dagen werd verzorgd en dat zijn vrouw de dag na de aanval, op 5 november 2005, omwille van de emotionele schok die dit incident teweeg bracht, voortijdig is bevallen.

Uit het neergelegde attest blijkt echter dat verzoeker van 20 november tot 1 december 2005 in het ziekenhuis was opgenomen.

Gezien verzoeker volgens zijn verklaringen nog op de dag van de aanval werd opgenomen in het ziekenhuis, betekent dit dat het bedoeld incident waarvan op 20 november 2005 is gebeurd en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat zijn zoon op 5 november 2005 prematuur is geboren omwille van de stress die dit incident bij zijn vrouw had veroorzaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat het incident ondertussen meer dan zeven jaar geleden plaatsvond, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Dat dit incident niet de directe aanleiding was voor zijn vertrek, ontslaat verzoeker geenszins van de medewerkingsplicht om voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de waarachtigheid van het plaatsvinden van het voormeld incident.

Met betrekking tot de voorgehouden problemen van verzoeker met de wijkagent, stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker (i) zich op geen enkele manier heeft geïnformeerd om te weten te komen of sommige van zijn collega's of sommige van de buurtbewoners eventueel gelijkaardige problemen kenden; (ii) geen enkel initiatief heeft ondernomen om iets aan deze situatie te veranderen, maar j daarentegen hebben beslist om meteen te vertrekken en zijn gezin en zijn land van herkomst achter te laten.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen weet heeft van afpersingen van andere Oeigoerse automecanicus aangezien hij enkel bezorgd was om zijn eigen leven en dat van zijn gezin en aangezien hij het gevaar zou lopen om aanzien te worden als opruier indien hij zich zou roeren.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en tot het lanceren van de hypothese dat hij gevaar liep als een oproerkraai te worden aanzien.

Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met enkele herhalingen en een hypothese in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker inderdaad kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn situatie te bekomen; van verzoeker kon redelijkerwijs worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst geregeld pogingen ondernam om zich te informeren over zijn problemen.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Ten derde merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de afpersing van de wijkagent:

“Uit uw verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken 2 blijkt immers dat u zou zijn afgeperst en bedreigd door meerdere politieagenten. U sprak voortdurend in het meervoud: ‘politieagenten’ kwamen naar uw werk en eisten dat u ‘hun’ auto’s zou onderhouden; ‘ze’ dreigden dat ze u onopgeloste zaken in de schoenen zouden schuiven; ‘één van de politieagenten die u op uw werk bedreigde’ zei dat Oeigoeren in Kirgizië vernietigd moesten worden (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal sprak u daarentegen consequent over afpersing en bedreiging door één politieagent, namelijk de wijkagent ‘S.’ (CGVS, p. 7-8, 16-19). Toen u werd gewezen op deze inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen, antwoordde u dat u nooit had gezegd dat het om meerdere agenten zou gaan (CGVS, p. 22). Hiermee impliceert u dat uw verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zouden zijn opgetekend. Het lijkt echter weinig aannemelijk dat de tolk voortdurend in de meervoudsvorm zou vertalen indien u steeds over één agent zou hebben gesproken. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen na het interview werden voorgelezen in het Russisch en dat u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. Uw uitleg voor deze inconsistente verklaringen kan dus niet overtuigen.”

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat de wijkagent “steeds vergezeld was door andere politieagenten”, maar dat zijn concrete problemen enkel betrekking hadden op verzoekers relatie met die ene agent die weliswaar deel uitmaakt van een heel korps.

De Raad stelt vast dat verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift niet strookt met zijn eerder afgelegde verklaringen.

Gevraagd waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak over meerdere agenten die hem zouden hebben afgeperst, antwoordde verzoeker op 5 september 2012 op het Commissariaat-generaal : “Dat is niet mogelijk. Ik zei S.. Dat is één iemand. Anders zou ik ook andere voornamen gegeven hebben” (zie het verhoorverslag, p. 22).

De bewering in het verzoekschrift dat de wijkagent “steeds vergezeld was door andere politieagenten”, maar dat zijn concrete problemen enkel betrekking hadden op zijn relatie met die ene agent, die weliswaar deel uitmaakt van een korps, is dan ook een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

Ook bovenstaande vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Aangaande de overige etnisch gerelateerde problemen die door verzoeker werden aangehaald, merkte de commissaris-generaal op:

“Wat betreft de problemen die u in juni 2010 zou hebben gekend, moet worden opgemerkt dat de incidenten die u in dit verband aanhaalde, namelijk het feit dat er racistische slogans werden aangebracht op uw woning en dat uw woning met stenen werd bekogeld door Kirgizische jongeren, te kaderen zijn binnen een tijdelijke verslechtering van de interetnische verhoudingen in die periode. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB ‘Situatie van Oeigoeren in Kirgizië’) blijkt dat er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, bijvoorbeeld door het bekladden van woningen met racistische slagzinnen. Hoewel deze spanning tot gevoelens van ongemak en angst leidden onder de Oeigoerse gemeenschap, heeft deze tijdelijke verslechtering van de etnische verhoudingen in 2010 zich nadien niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Ook in uw geval blijkt dat dergelijke incidenten zich niet meer hebben herhaald tijdens uw verdere verblijf in Kirgizië, in de periode vanaf juni 2010 tot juli 2012.

Uit voormelde informatie blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Wat betreft de discriminatie van Oeigoeren in Kirgizië haalde u twee incidenten aan die een persoonlijke impact hebben gehad op uw leven. U vertelde dat uw vader in 1993 een ongeluk had en dat hij niet onmiddellijk werd geholpen in het ziekenhuis, waardoor hij zou zijn overleden. U vermoedt dat uw vader niet werd geholpen omwille van zijn etnische origine. Uw oom zou in 1995 zijn overreden door een auto. De chauffeur, een etnische Kirgies, zou niet zijn gestraft (CGVS, p. 22). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u zelf toegaf dat u slechts vermoedde dat de dood van uw vader gelinkt zou zijn geweest aan zijn etnische origine. Verder moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u behalve de gebeurtenissen met uw vader en uw oom in het begin van de jaren 90 – en het

ongeloofwaardig bevonden verhaal over de afpersing door de politie – geen andere gevallen van discriminatie aanhaalde. Dit toont aan dat de problematiek van de mogelijke discriminatie van Oeigoeren in Kirgizië in uw geval niet van dien aard is geweest om te kunnen worden gelijkgesteld met vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u hebt nagelaten om de incidenten met uw vader en uw oom te vermelden op het moment van uw asielaanvraag in België (CGVS vragenlijst, nr. 3), vormt bovendien een negatieve indicatie voor het bestaan van een ernstige subjectieve vrees in uw hoofde omwille van deze incidenten.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het *“ongeloofwaardig dat de situatie op dit moment volledig zou zijn opgeklaard en dat er geen problemen meer zouden zijn tussen de verschillende bevolkingsgroepen”*; hij legt uit dat de toestand in zijn land van herkomst *“simpelweg onhoudbaar was geworden”*, waardoor hij is gevlucht.

Deze loutere beweringen tonen geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De motivering dienaangaande in de bestreden beslissing blijft onverkort en de Raad neemt deze over.

Ten slotte hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers reisroute:

“Volgens uw verklaringen reisde u in een auto van enkele smokkelaars tot aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen. De smokkelaar begeleidde u over de Poolse grens. U had een eigen reispaspoort. U wist echter niet of de smokkelaar een visum voor u had voorzien. Jullie konden zonder problemen de grens oversteken. U liet uw reispaspoort achter bij de smokkelaar (CGVS, p. 12-13). Dit lijkt weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge en individuele grenscontroles zijn. Gezien u bij dergelijke controles vragen zou kunnen krijgen over uw reisbestemming is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of er al dan niet een visum werd voorzien door de smokkelaar.”

In zijn verzoekschrift blijft verzoeker bij zijn verklaringen over zijn reisweg; hij poneert dat er *“geen enkele reden (is) om aan te nemen dat deze verklaring ongeloofwaardig zou zijn”*.

De Raad stelt vast dat, gelet op de informatie in het administratief dossier en die door verzoeker niet in concreto betwist wordt, geen geloof kan worden gehecht aan de door hem opgegeven reisweg.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn *internationaal* paspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van zijn reisroute (zoals het moment van vertrek uit Kirgizië, de omstandigheden van het vertrek, de eventuele gebruikte visa, het moment van aankomst in België, ...) voor de Belgische asieldiensten verborgen te houden.

Deze vaststellingen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier stukken: *“Bewijs van vervolging verzoeker dd. 23 augustus 2012”*, *“Bewijs van vervolging verzoeker dd. 24 mei 2012”*, *“Bewijs van aangifte dd. 19 november 2012”* en *“Voorschriften voor medicijnen”*.

Daargelaten de vaststelling dat de eerste twee stukken dateren van 23 augustus 2012 en 24 mei 2012 en verzoeker niet aantoont waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, hoewel dit is voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er “nieuwe gegevens” worden ingeroepen, wijst de Raad er op dat alle bijgevoegde documenten fotokopieën betreffen.

De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Deze stukken doen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De enkele bewering van verzoeker dat er op heden “*nog steeds sprake (is) van ernstige discriminatie ten aanzien van de Oeigoerse bevolking*”, doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 5 september 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die het Russisch machtig is, en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE